

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N !

A Szegedi Ítéltábla dr. Koch György ügyvéd által képviselt **felperes neve (címe)** székhelyű felperesnek - Dr. Szóts József ügyvéd által képviselt **alperes neve (címe)** alatti székhelyű alperes ellen elszámolás iránt indított perében a Bács-Kiskun Megyei Bíróság 2009. július 16. napján kelt 7.G.40.100/2006/74. számú ítélete ellen az alperes részéről 77. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján megtartott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a megfellebbezett rendelkezéseit **részben és akként változtatja meg**, hogy mellőzi az alperes 9.384.776.- (kilencmillió-háromszáznyolcvannégyezer-hétszázhetvenhat) Ft és kamatai megfizetésére történő marasztalását és a felperes pénzkövetelésre irányuló keresetét elutasítja. Mellőzi továbbá az alperes elsőfokú perköltség fizetésére kötelezését és megállapítja, hogy a felek az elsőfokú eljárással kapcsolatos költségeiket maguk viselik. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 650.000.- (hatszázötvenezer) Ft másodfokú eljárási költséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S :

A felperes jogelődje és az alperes 2000. december 27. napján földhaszonbérleti szerződést kötöttek egymással, amelyben a szerződés időtartamát a 2003. évi betakarítás időpontjáig, legkésőbb október 31. napjáig határozták meg. A szerződés a határozott idő leteltét megelőzően rendes felmondással is megszüntethető volt az adott év október 31. napjáig 6 hónapos felmondási idővel, ami a felek kölcsönös elszámolási kötelezettségét vonta maga után. A bérlő vállalta a használatába adott

lineár típusú öntözőberendezés üzemképes állapotba helyezését és azt, hogy a szerződés megszűnésekor ugyanilyen állapotban szolgáltatja azt vissza. A szerződés megszűnését követően a felperest bérleti előjog illette meg. A felek közös megegyezéssel a szerződéses időtartamot 2011. október 31-éig meghosszabbították. A felperes az öntözőberendezést üzemképes állapotba hozta, azt 2001. és 2002. évben használta. Az alperes 2005. február 16. napján az év október 31. napjára a szerződést felmondta, majd a cég tulajdonosa 2005. májusában a lineárhoz kapcsolódó és annak működését biztosító szivattyúház zárszerkezetét feltörte, az épületre új zárat szereltetett fel, de ahhoz a felperes részére kulcsot nem biztosított. A felperes az öntözőberendezés mobil alkatrészeit leszerelte és azokat a korábbi évek gyakorlatának megfelelően a **cég-1** raktárában helyezte el, majd jelen per folyamán az alperes részére átadta azokat. Az alperesi zárcserét követően ismeretlen személyek a szivattyúházba betörték, az ott található berendezések nagy részét ellopták vagy megrongálták, így a lineár működésképtelenné vált, annak megjavíttatása gazdaságtalan.

A felperes leszállított keresetében a földhaszonbérleti szerződésből eredő elszámolás címén 10.082.400.- Ft, míg kártérítés címén további 13.030.000.- Ft megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Elszámolási igénye kapcsán kifejtette, hogy 2004. évben elvégezte a terület trágyázását és a földterület mélylazítását, amelynek eredménye részben a szerződés megszűnését követő időszakban mutatkozik, ezért igényt tarthat a beruházás nem nála hasznosuló hozadékára. Előadta, hogy a szerződéssel érintett szántó művelésének finanszírozásához bankhitelt vett igénybe, amit a szerződés felmondása miatt vissza kellett fizetnie, így a hitelállomány elvesztésével a követelt összegű kára keletkezett. A fentieken túl kérte az alperes kötelezését az öntözőberendezés felperesi tulajdonban álló üzemi út feletti részének elbontására.

Az alperes vállalta a lineár keresetben megjelölt szakaszának elbontását, ezt meghaladóan ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Vitatta, hogy a felperes elvégezte a keresetében állított szerves trágyázást és mélylazítást, kifejtette továbbá, hogy ezek a beruházások bizonyítottságuk esetén sem alapozhatják meg a felperes követelését, mivel a föld termőképességének fenntartása a felperes által a szerződésben vállalt mellékszolgáltatás volt. Érvelése szerint jogszerűen mondta fel a szerződést, így jogellenes magatartás hiányában kártérítési felelőssége nem merülhet fel. Módosított viszontkeresetében 6.535.000.- Ft megfizetésére kérte kötelezni az alperest kártérítés címén arra hivatkozással, hogy a felperes a lineárt

Gf.II.30.399/2009/4.szám

nem hozta működőképes állapotba, azt a szerződés megszűnésével nem adta át, s emiatt a fenti összegű kára keletkezett.

A felperes a viszontkereset elutasítását kérte. Állította, hogy a szivattyúház 2005. májusában kikerült a felelős őrzése alól, a lineár átadása amiatt hiúsult meg, hogy az alperes a szivattyúházat lezárta.

Az elsőfokú bíróság ítéletével 9.384.776.- Ft tőke és kamatai, valamint 983.958.- Ft perköltség felperes javára történő megfizetésére, továbbá a felperesi tulajdonban lévő magánúton átívelő lineár középső tagjának leszerelésére és a magánút akadályoztatásának megszüntetésére kötelezte az alperest. Az ezt meghaladó keresetet és az alperes viszontkeresetét elutasította. Határozatának indokolása szerint a felperes jogszerűen tarthat igényt azoknak a talajvédelmi beruházásainak az arányos költségére, amely beruházások hozadékát a haszonbérleti szerződés megszűnése miatt már nem élvezi. A perben beszerzett igazságügyi szakértői vélemény, a felperes által csatolt úgynevezett táblatorzskönyvi bejegyzések és traktoros munkalapok, mint okirati bizonyítékok, továbbá a kihallgatott tanúk vallomása alapján bizonyítottanak találta, hogy a felperes 2004. évben az alperes által bérelt földterületből 128 hektárra 51.200 mázsa - saját sertéstelepén előállított - szerves trágyát szórt ki és dolgozott bele a földbe. Nem tulajdonított jelentőséget annak a ténynek, hogy a felperest követő bérlő a 2006-os gazdasági évben csak gyenge termésátlagot ért el, rámutatva, hogy ennek számos oka lehet. Érvelése szerint a trágyázás megtörténtét nem cáfolják a felperes által a Megyei Növény- és Talajvédelmi Szolgálatnál lejelentett adatok sem, mivel a jelentéstételre a trágyázást megelőzően becsléssel került sor. Kifejtette, hogy a felperesi cég mérlegadataiban és beszámoló jelentésében megjelölt trágyakészlet és a felperesi előadás szerint 2004. évben kiszórt trágyamennyiség közötti eltérés a felperes téves becsléséből adódhatott. A mélylazítási munkálatok elvégzését a táblatorzskönyv és a traktoros munkalapok adatai alapján találta igazoltnak. Az igazságügyi szakértői véleményt elfogadva a felperes által elvégzett talajvédelmi beavatkozások alperesnél jelentkező hozadékát a trágyázás tekintetében 4.607.520.- Ft, a mélylazítás kapcsán pedig 4.777.256.- Ft-ban állapította meg. Alaptalannak ítélte ugyanakkor a felperes hitelállomány elvesztése miatt előterjesztett kártérítési igényét, utalva arra, hogy az alperes a szerződést jogszerűen mondta fel, felróhatóság és jogellenesség hiányában pedig az alperes felelőssége nem állapítható meg. A kereset elismerésére figyelemmel kötelezte az alperest a lineár középső tagjának leszerelésére, az út akadályoztatásának megszüntetésére.

Az alperesi viszontkeresettel összefüggésben kifejtette, hogy a felperes szerződésben vállalt kötelezettségének megfelelően a lineárt üzemképest állapotba helyezte, és azt 2002. és 2003. évben használta is, a használaton kívüli időszakban a berendezés leszerelhető kellékeit zárt helyen tartotta. Megítélése szerint a felperes rajta kívül álló okból nem tudta üzemképes állapotban visszaadni a szerződés megszűnésekor a lineárt az alperesnek, azáltal ugyanis, hogy az alperes a szivattyúházon zárcserét hajtott végre és az új zárhoz a felperesnek nem adott kulcsot, a lineárnak ez a része a felperes felelős őrzéséből kikerült, azt a felperes a továbbiakban nem volt köteles őrizni, így a szivattyúház feltöréséből, az ott lévő berendezések megrongálásából és eltulajdonításából eredő károkért a felperes felelősséggel nem tartozik. Utalt ezen felül arra, hogy a peres felek között a felmondás jogszerűségével kapcsolatban vita volt, s az alperes által 2006. március 30. napjában megjelölt új átadás-átvételi időpontot megelőzően az öntözőberendezés szántóföldön lévő részei ugyancsak kikerültek a felperes birtokából.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben annak megváltoztatását, a kereset elutasítását és a viszontkeresetnek helyt adó döntés meghozatalát kérte. A kereseti követelés kapcsán fenntartotta azt az álláspontját, miszerint mind a trágyázás, mind a mélylazítás a föld termőképességének fenntartását célzó talajvédelmi munka, amely a felperes szerződéses kötelezettsége körébe tartozott. Ugyanakkor továbbra is vitatta, hogy ezek a munkálatok valóban elvégzésre kerültek. Támadta az elsőfokú eljárás során feltárt bizonyítékok mérlegelését, kiemelve, hogy a táblatörzskönyvek adatait utólag rögzítették, azok ellentmondásokat tartalmaznak, ezért bizonyítékként nem értékelhetők. A szerves trágya szállítójegyei valódiságát megkérdőjelezte, utalva arra, hogy a felperes felhívás ellenére sem csatolta azok tőpéldányait. Rámutatott, hogy a felperes által a trágyázás időpontját illetően tett nyilatkozatnak az okirati bizonyítékok ellentmondanak, s **tanú-1** tanúvallomása sem volt alkalmas a trágyázás körülményeinek igazolására. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság a felperes által a Megyei Növény- és Talajvédelmi Szolgálatához bejelentett adatokat tévesen értékelte, azokat ugyanis nem előre, becslés alapján kellett meghatározni, hanem a tárgyévi adatokat a következő év február 28-áig kellett benyújtani. Ez a tény pedig megítélése szerint cáfolja a 2004. évi trágyázást, a felperes ugyanis nem jelentett be 2005. februárban az előző évre vonatkozóan ilyen munkálatot. Hangsúlyozta, hogy amennyiben esetlegesen valóban sor is került a trágya kiszórására, annak hozadéka az alperesnél, illetve az új bérlőnél nem jelentkezhett, tekintettel arra, hogy a trágya földbe történő beforgatására nem került sor, így az a napon kiszáradt és értéktelenné vált. Megítélése szerint a tanúvallomások azt támasztják alá, hogy a felperes 2004. évben mélylazítást nem végzett, az elsőfokú bíróság az e körben rendelkezésre álló bizonyítékokat nem kellő körültekintéssel értékelte. Fenntartotta azt az elsőfokú eljárásban hangsúlyozott állítását, miszerint a

Gf.II.30.399/2009/4.szám

felperes az öntözőberendezést 2001. évben használta utoljára, a szivattyúházba nem kívánt bejutni, ahhoz a zárcserét követően kulcs biztosítását nem kérte, az öntözőrendszert nem hozta működőképes állapotba, ugyanakkor azt 2008. február 11-éig birtokában tartotta.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Fenntartotta mind a trágyázással, mind a mélylazítással kapcsolatban az elsőfokú eljárás során kifejtett álláspontját. Megítélése szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat helytállóan mérlegelte. Kiemelte, hogy **tanú-1** munkaviszonya a felperesnél a munkájával szembeni kifogások miatt szűnt meg, így nyilatkozata - elfogultságára tekintettel - a tényállás alapját nem képezheti, s az alperes alkalmazottaitól sem volt várható objektív tényelőadás, ezért helytállóan mellőzte az elsőfokú bíróság azok figyelembevételét. Álláspontja szerint az okiratokban rögzített adatok esetleges pontatlansága a jogvita elbírálása szempontjából nem bír jelentőséggel, a felperesi kft. ugyanis családi vállalkozás, amely csak olyan adminisztrációt végzett, amely hatóságilag előírt, vagy a gazdálkodás érdekében szükséges, s ezeket is többnyire utólagosan. Érvelése szerint ugyanakkor a tanúvallomások és a szakértői vélemények a felperesi állítások bizonyítására önmagukban is alkalmasak voltak. Ismételten hangsúlyozta, hogy a lineár szivattyúház 2005. májusában az alperes birtokába került, így az abban ezt követően bekövetkezett károkért a felperest felelősség nem terhelheti.

A fellebbezés részben alapos.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a termőföldről szóló 1994. évi LV. tv. 20. § b/ pontja értelmében a felperes jogszerűen követelheti a talaj minőségének javítását eredményező talajvédelmi beruházásainak a haszonbérleti szerződés megszűnésekor megállapítható tényleges értékét. A perben beszerzett bizonyítékok téves értékelésével jutott azonban arra a következtetésre, hogy a felperes 2004. év folyamán olyan szervestrágyázást és mélytalajlazítást végzett a perbeli haszonbérlet földterületen, amelynek hozama részben a haszonbérleti szerződés megszűnését követő időszakra nyúlik át. Miután ugyanis az alperes tagadta a fenti talajvédelmi munkálatok 2004. évben történt elvégzését, a Pp. 164. § (1) bekezdése értelmében e körben a bizonyítás a felperest terhelte, a felperes azonban e bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget az alábbiakban kifejtendőkhöz szerint. A perben beszerzett igazságügyi szakértői véleményből annyi aggálytalanul megállapítható, hogy a felperes az általa üzemeltetett sertéstelepen elő tudta állítani azt a szervestrágya mennyiséget, amely elegendő lehetett az általa megjelölt földterület

trágyázásához. Elfogadható az a felperesi előadás is, miszerint a Megyei Növény- és Talajvédelmi Szolgálatnál bejelentett, továbbá a cég mérlegadataiban és beszámoló jelentésében szerepeltetett mennyiségek adminisztrációs hiba következtében térhettek el a ténylegesen megtermelt trágyamennyiségtől. Önmagában az a körülmény azonban, hogy a felperes számára rendelkezésre állhatott az az 51 mázsa szervesztrágya, amelynek kiszórását állította, még nem bizonyítja, hogy a felperes ténylegesen el is végezte a szervesztrágyázást az általa megjelölt területen. Az alperes helyesen mutatott rá fellebbezésében, hogy a felperes által csatolt okirati bizonyítékok, nevezetesen az úgynevezett táblatörzskönyv és a jelenléti ívek hitelt érdemlő bizonyítékként nem értékelhetők. A táblatörzskönyvekbe ugyanis a felperes által is elismerten a trágyázásra vonatkozó adatok utólagosan kerültek beírásra, a traktoros munkalapoknak is nevezett jelenléti ívekről pedig nem állapítható meg, hogy azokat ki és mikor állította ki, ezeken az okiratokon ugyanis sem az ott feltüntetett dolgozó, sem más személy aláírása nem szerepel. A felperesnek az az előadása, miszerint a családi vállalkozás keretében működő kft. az adminisztrációra nem tudott nagy gondot fordítani, életszerű hivatkozás ugyan, de nem változtat azon a tényen, hogy a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok a felperes előadásának igazolására nem alkalmasak. Az egyetlen bizonyíték, amely a felperes trágyázásra vonatkozó előadását alátámasztotta, **tanú-2** tanúvallomása volt. Nevezett tanú azonban, mint a felperes alkalmazottja az ebből fakadó függőségi viszonya folytán teljes egészében elfogulatlanak nem tekinthető. Lényeges emellett, hogy a tanú is csak a trágya kiszórására nézve tett előadást, sem ő, sem a felperes által megjelölt és a mezőgazdasági munkákban részt vevő további tanúk nem állították, hogy a kiszórt trágya a talajba beforgatásra is került. Erre vonatkozó adatot a felperes által készített táblatörzskönyvek és jelenléti ívek sem tartalmazznak. Ugyanakkor a felperes sem fellebbezési ellenkérelmében, sem a fellebbezési tárgyaláson tett nyilatkozatában nem vitatta azt az alperesi fellebbezésben hangsúlyozott állítást, miszerint beforgatás nélkül a trágya rövid idő alatt a napon kiszárad és értéktelenné válik. A felperes a trágya beforgatását nem csak hogy nem bizonyította, de nem is állította, illetve ennek hiányát nem tagadta, így ha történt is trágya kiszórás, az annak földbe történő beforgatása nélkül nem minősíthető olyan talajvédelmi beavatkozásnak, amelynek hozadéka a haszonbérleti szerződés megszűnését követő időszakra nyúlik át.

Az alperes által vitatott mélylazítás elvégzésére a felperes kizárólag a táblatörzskönyvet és a jelenléti íveket tudta bizonyítékként megjelölni. Ezek az okiratok azonban a fentebb már indokoltak szerint az azokon feltüntetett munkák elvégzését nem igazolják. Nem bizonyítja a talajlazítás megtörténtét a szakértői vélemény sem, az igazságügyi szakértő ugyanis csupán arra tudott nyilatkozni szakvéleményében, hogy amennyiben a talajlazítás megtörtént, annak tényleges értéke, haszna milyen időtartamban jelentkezik, s milyen összegre tehető. Nem tudott viszont állást foglalni abban a kérdésben, hogy a felperes ezt a vitatott

Gf.II.30.399/2009/4.szám

munkarészt elvégeztette-e 2004. évben vagy sem. Minderre tekintettel az ítéltábla a felperes talajvédelmi beruházásokra alapított igényét bizonyítottság hiányában megalapozatlannak találta, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét e tekintetben a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatva a felperes erre irányuló keresetét elutasította.

Alaptalanul támadta ugyanakkor a fellebbezés az öntözőberendezés működőképes állapotban történő visszaadásának elmaradására, mint felperesi szerződésszegésre alapított viszontkeresetet elutasító elsőfokú ítéleti rendelkezést a következőkre figyelemmel. Tény, hogy a felek szerződése kiterjedt a haszonbérbe adott földterületen kiépített úgynevezett lineárra is. Nem vitás az sem, hogy a felperes az öntözőberendezés három összetevője közül a földben elhelyezett vezetékrendszer a bérelt földterülettel együtt, a mobil alkatrészeket pedig a per folyamán hibátlan állapotban szolgáltatva vissza az alperesnek. A rendszer működtetéséhez szükséges szivattyúház és az ott elhelyezett berendezések, tartozékok ismeretlen személyek általi megrongálása, illetve eltulajdonítása miatt azonban a lineár működésképtelenné, a rendeltetésszerű használatra alkalmatlanná vált, így a felperes nem tudott eleget tenni annak a szerződésben vállalt kötelezettségének, hogy az öntözőberendezést a szerződés megszűnésekor üzemképes állapotban adja vissza az alperesnek. Az alperes kártérítési igényének elbírálása szempontjából a bíróságnak azt a kérdést kellett vizsgálnia, hogy a szivattyúházban, illetve annak berendezéseiben keletkezett kárért terheli-e felelősség a felperest. Az ítéltábla nem osztja a felperesnek azt az elsőfokú bíróság által elfogadott álláspontját, miszerint a felperes kártérítési felelősségét az a körülmény zárja ki, hogy a 2005. májusi alperesi zárcserével a szivattyúház kikerült a felperes felelős őrzése alól. A Ptk. 196. § (1) bekezdése értelmében ugyanis felelős őrző az, aki a dolgot más érdekében anélkül tartja magánál, hogy arra külön jogviszonynál fogva jogosult vagy köteles volna. Jelen esetben azonban a felperes birtokába külön jogviszony, nevezetesen a haszonbérleti szerződés alapján került a szivattyúház, ezért a felelősség kérdését a haszonbérletre vonatkozó szabályok alapján kellett megítélni. A Ptk. haszonbérleti szerződéssel kapcsolatos rendelkezései e vonatkozásban speciális előírást nem tartalmaznak, a Ptk. 461. § (1) bekezdésének utaló szabálya szerint viszont a haszonbérletre megfelelően irányadóak a dologbérlet szabályai, köztük a Ptk. 425. § (1) bekezdése, amelynek értelmében a bérlő a dologban bekövetkezett azon károkért felelős, amelyek a rendeltetésellenes vagy szerződésellenes használat következményei. Jelen esetben az alperes sem vitatta, hogy a szivattyúházban keletkezett kárt ismeretlen személyek okozták, így azért a felperes felelőssége a Ptk. hivatkozott rendelkezése alapján nem állapítható meg. Nem alapozza meg a felperes

felelősségét az sem, hogy a szerződés szerint működőképes állapotban kellett volna visszaadnia a lineárt. A szerződésnek ezt a kitételét ugyanis a felperes a szerződéskötéskor nyilvánvalóan úgy érthette - a Ptk. 207. § (1) bekezdésében foglalt nyilatkozatértelmezési szabály szerint -, hogy a szerződés fennállása alatt köteles a lineár időmúlásból, természetes elhasználódásból eredő, illetve a használat során keletkező hibáit kijavítani, a rendszer megfelelő karbantartásáról gondoskodni. Az érintett szerződési kitételnek nem adható olyan kiterjesztő értelmezés, amely szerint a szerződéskötéssel az alperest, mint a dolog tulajdonosát terhelő kárveszélyviselés átszállt volna a felperesre. Azt az alperes sem állította, hogy a felperes a szerződés időtartama alatt köteles lett volna gondoskodni a szivattyúház folyamatos őrzéséről, így az ismeretlen elkövetők által okozott kár megelőzése tekintetében a felperest mulasztás nem terheli. Kétségtelen tehát, hogy a felperes nem tett ugyan eleget annak a szerződésben foglalt kötelezettségének, miszerint az öntözőberendezést üzemképes állapotban adja vissza a haszonbérleti szerződés megszűnésekor az alperesnek, az ezzel okozott kár azonban nem róható a terhére, következésképpen a kártérítési felelősség Ptk. 318. §-a szerint irányadó 339. § (1) bekezdésében meghatározott feltételeinek maradéktalan érvényesülése hiányában a szivattyúházban keletkezett kár megtérítésére nem kötelezhető. Az elsőfokú bíróság eltérő indokok alapján ugyan, de érdemben helyes döntést hozott az alperes kártérítésre irányuló viszontkeresete tárgyában, ezért e vonatkozásban határozatát az ítélőtábla a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes eredeti keresete és az alperes viszontkeresete megközelítőleg azonos összeg megfizetésére irányult, így az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatása folytán a pervesztesség és a pernyertesség aránya közel azonos. Ennek megfelelően a felek az elsőfokú eljárással kapcsolatos költségeiket a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján maguk kötelesek viselni.

Az alperes fellebbezése a kereseti követelést illetően alaposnak, míg a viszontkereset kapcsán alaptalannak bizonyult. Összességében a másodfokú eljárásban az alperes pernyertessége a nagyobb arányú, ennek megfelelően az ítélőtábla a felperest kötelezte az alperes javára a fellebbezés eredményességének arányához igazodó másodfokú részperköltség viselésére a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján. A részperköltség összegének meghatározásakor figyelembe vette, hogy az alperes a fellebbezési eljárási illetéket leróta, továbbá, hogy a másodfokú eljárás során jogi képviselővel járt el, akinek munkadíját a 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet 3.

Gf.II.30.399/2009/4.szám

§ (2) bekezdés b/ pontja és (5) bekezdésében foglaltak szerint vette számításba az eredményesnek bizonyult fellebbezéshez kapcsolódó fellebbezési érték alapulvételével.

S z e g e d , 2009. december 9.

Dr.Szeghő Katalin sk.	Bereczkyné dr. Lengyel Nóra sk.	Zanóczné dr. Ocskó Erzsébet sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró